

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: J. M., bytem, zastoupené Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2016, č.j. JMK 181139/2016, sp. zn. S-JMK 154973/2016/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 05.09.2016, č.j. DOP/DP-20/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“). Přestupku se úmyslně dopustila porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona tím, že dne 07.01.2016 v době kolem 09:08 hod na silnici I/43 v obci Skrchov, okres Blansko, jako řidička vozidla tov. zn., reg. zn., za jízdy držela v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon.

Za spáchání přestupku byla žalobkyni podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000,- Kč a současně jí byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně namítala, že jasně na místě uvedla, že žádný telefon v ruce nedržela, neboť si jej daného dne zapomněla doma. Správní orgán si však vystačil s tvrzením policistů, že držela v ruce zřejmě anonymní „záznamové zařízení“, které ve skutečnosti nikdy neviděli, poněvadž ho popsali jako záznamové zařízení bez bližší specifikace. V době, kdy se na trhu pohybují záznamová zařízení od miniatur, které lidská dlaň zakryje, je to pro prokázání deliktního chování málo. Nicméně souhlasné, vágně osvědčené skutkové tvrzení policistů postačí k prokázání děje, ačkoliv řidič tvrdí opak. Policisté se mohli zmýlit, případně je podivné, že i s více jak půlročním odstupem a po několika stovkách zkontrolovaných aut si děj vybavují jako by se stal včera.

I přes všechny odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobkyně uvedla, že správní orgán není součástí Policie ČR (dále jen „PČR“) a jako takový je ze zákona nezávislý. Žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedená rozhodnutí jsou ve vztahu k posuzované věci neutrální a obecná, pro účelovou opěrku pro rozhodnutí nepoužitelná. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.07.2011, č.j. 7 As 102/2010-86, v něm však nelze nalézt, ačkoliv něm byl řešen úplně stejný případ.

Dále uvedla, že počátkem roku 2016 byly na českém trhu běžně dostupné telefony již od rozměrů 44x50x17 mm. Její přivřená dlaň nebyla s ohledem na její rozměry v posuzované věci vůbec zvažována. Za situace, kdy nebyl uveden typ a velikost telefonu, je otázkou, jaký telefon vůbec mohla mít. Pokud by se jednalo o „kolibří“ telefon, je otázkou, co vůbec mohli zasahující policisté z úrovně jejich výhledových pohledů ve směru vozidla žalobkyně skutečně vidět. S ohledem na tyto skutečnosti a technická data měla za to, že údajně držený telefon by nemohl být v žádném případě viděn z pohledu zasahujících policistů. Toto však uvedla pouze pro ilustraci, neboť popřela, že by daný den telefon držela.

Dále žalobkyně uvedla, že s ohledem na možné oslnění používá v autě sluneční brýle, které uchovává v černém umělohmotném obalu. Z výsledku policistů je patrné, že trpí selektivní pamětí, neboť si paradoxně pamatují toliko fakta svědčící v její neprospěch a přitom nereflktují skutečnosti, zda v autě byla či nebyla handsfree sada a jejich závěry nelze zákonně prokázat.

Žalobkyně dále podotkla, že je absurdní, aby člověk mohl vnímat lidskými smysly a s určitostí tvrdit, že žalobkyně držela v ruce telefon uvedených rozměrů, na vzdálenost a za podmínek, které panovaly v den zásahu policistů. Navrhla, aby v případě pochybností bylo řízení doplněno důkazem výhledových poměrů, kdy k tomu opatří různé mobilní telefony všech možných rozměrů vyskytujících se k danému dni na českém trhu a srovnatelný nákladní automobil. Jedině tak dojde k objektivnímu závěru, co a jak mohli zasahující policisté vůbec spatřit.

Důkazní nouzi nelze zhojit souhlasným prohlášením policistů, kteří navíc měli dostatek času a možností, aby svá tvrzení na místě údajného přestupku řádně zdokumentovali. Skutečnost, že tak neučinili a nezajistili dostatek důkazů k prokázání svých tvrzení, nemůže jít k její tíži.

Žalobkyně proto napadené rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné a rovněž v příkrém rozporu s aktuální vykládací praxí danou výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

V posuzované věci na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů a na druhé straně tvrzení žalobkyně o druhé a zcela odlišné verzi skutkového děje. Taková situace není v přestupkovém řízení ničím výjimečným. Totéž platí v případě, kdy je konfrontováno tvrzení policisty se zásadně rozporným tvrzením obviněného z přestupku. V obecné rovině je logické přiznat svědectví policisty vysokou míru věrohodnosti. I policisté v projednávaném případě vykonávali svoji služební povinnost, při níž byli vázáni závazky, aby případný zásah do práv a svobod osoby, vůči níž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním úkonem, a aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma. Z průběhu jednání na místě kontroly nelze dovozovat, že šlo o průběh nestandardní. Žalovaný v tomto směru odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114. Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, neboť jejich výpovědi k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozházely, naopak tyto výpovědi spolu korespondovaly. Výpověď podávali policisté jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k obviněné. Žalovaný proto považoval na základě provedených důkazů spáchaní přestupku žalobkyní za spolehlivě prokázané. Hodnocení provedených důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně. Nebylo přitom ani zjištěno, že by žalobkyně namítala podjatost zasahujících policistů, nebo podala stížnost na jejich postup. Skutkový stav byl zjištěn především na podkladě úředních záznamů zpracovaných policisty a jejich výpovědí. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.05.2013, č.j. 6 As 22/2013-27.

Žalovaný dále doplnil, že držení telefonního přístroje řidičem vozidla je objektivně vnímatelné lidským zrakem, a proto tvrzení policistů, že žalobkyni viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomuto není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.

Námítky žalobkyně proto žalovaný vyhodnotil jako liché a motivované snahou o nedovození odpovědnosti za přestupek a vyhnutí se sankci za přestupek a bodovému hodnocení řidiče. Dle žalovaného správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně rozhodoval jednak na základě podkladů zpracovaných k věci PČR, jednak na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, čímž bylo prokázáno, že se žalobkyně vytykaného jednání dopustila. Stran okolností relevantních pro rozhodnutí nevznikly žádné pochybnosti.

S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá

překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobkyní byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu*

tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti

napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznámá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 07.01.2016 v době kolem 09:08 hod jela žalobkyně vozidlem tov. zn., reg. zn., na silnici I/43 v obci Skrchov v okrese Blansko. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držela v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tj. i zda se dopustila protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobkyně dopustila protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle jejího názoru posouzena nesprávně je, zda na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Poukázala přitom i na rozpornost těchto výpovědí s jejím tvrzením. Dle žalobkyně tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně držela za jízdy mobilní telefon. Žalovaný však byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, neboť skutečnosti vnímané zasahujícími policisty byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecká výpověď zasahujících policistů (podepřená oznámením přestupku a úředním záznamem), na straně druhé tvrzení žalobkyně uvedené při samotné silniční kontrole, v průběhu správního řízení i v podané žalobě.

Soud k věci uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobkyně svou argumentací nevnesla do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).

Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však

neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, jež provedli silniční kontrolu vozidla žalobkyně.

Soud přitom z obsahu správního spisu rovněž neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobkyně, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobkyni, tj. držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzovaném případě však nebylo jednání žalobkyně, jímž měla naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo), neboť vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobkyně nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačila). Soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžisté problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobkyně, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustila. Dle názoru Nejvyššího

správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zaobíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Žalovaný potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.

V posuzovaném případě soud souhlasí se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyšší správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzovaném případě byla výpověď zasahujících policistů zcela konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 07.01.2016 a oznámením přestupku z téhož dne, jež bylo sepsáno v průběhu silniční kontroly vozidla žalobkyně. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobkyně, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tedy soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost těchto svědků zpochybňovala a ani žalobkyně žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedla. Pouhé obecné odkazy na nutnost posuzování výpovědi svědka a žalobkyně nemohou v této souvislosti obstát. Žádným způsobem totiž neprokázala, že by právě zasahující policisté byli jakkoli ovlivňováni a neoznačila ani žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči její osobě jakkoliv nestandardně, na základě čehož by jejich oznámení a následná výpověď nebyla relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by

si policisté počínali při jednání s žalobkyní nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v posuzovaném případě správní orgány vycházely z výpovědí zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobkyně po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tyto výpovědi neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Pprap. O. ve své svědecké výpovědi uvedl, že v předmětném čase ve směru jízdy na Brno kolem jejich služebního vozidla projelo vozidlo žalobkyně, přičemž řidička držela v pravé ruce u pravého ucha tmavý mobilní telefon, který oba policisté viděli jasně a zřetelně, neboť řidička otočila hlavu směrem k nim a tím odhalila tento telefon na pravé straně. Do vozidla bylo dle pprap. O. jasně vidět, a to nejprve přes čelní sklo, následně i přes boční sklo. Nstržm. M. vypověděl, že si v danou dobu všimli vozidla Audi, v němž seděla řidička, která v pravé ruce u pravého ucha držela hovorové zařízení. Když si řidičky všimli, ona si jich patrně taktéž všimla, protože se na policisty otočila a v tu chvíli bylo zřetelně vidět hovorové zařízení. Nstržm. M. dále uvedl, že bylo dobře vidět. Spolu s kolegou pak viděli spolehlivě daný přestupek nejprve přes čelní sklo a poté i přes boční sklo. Soud v těchto výpovědích neshledal žádné takové odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je však nade vši pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu žalobkyní a shodli se i na ruce, ve které jej držela. Obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Výpověď policistů byla prováděna po více než sedmi měsících od spáchání přestupku, a tudíž lze případné drobné odchylky pochopit. Nelze mít totiž za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně ani takové drobné odchylky nebyly v případě výpovědí zasahujících policistů shledány. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měla žalobkyně zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržela hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobkyně, již postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Žalobkyně přitom nenabídla soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Z tohoto důvodu proto zdejší soud nepřisvědčil žalobkyni v jejím návrhu na doplnění dokazování o výhledové poměry v místě údajného spáchání přestupku, neboť provedení tohoto důkazu by bylo s ohledem na předmětný skutek a provedené dokazování v rámci správního řízení zcela nadbytečné a neúčelné.

Za zcela neopodstatněné považuje soud i další výhrady žalobkyně k provedeným svědeckým výpovědím. Dle názoru soudu nebyly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů a provést například rekonstrukci celé situace na místě s využitím různých mobilních telefonů různých velikostí. Obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobkyně jí vytýkaného přestupkového jednání dopustila, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu. Proto nebylo nutné provádět podrobnější dokazování. Nelze poté souhlasit se žalobkyní, že by rekonstrukce na místě měla významnou vypovídající hodnotu. Pokud má žalobkyně za to, že toliko rekonstrukce byla objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

I dle názoru soudu rekonstrukce pozorovací situace na místě spáchání přestupku nemusí nijak svědčit o rozeznání konkrétního typu mobilního telefonu od žalobkyně blíže nespecifikované věci, kterou měla držet v pravé ruce. Zpětná rekonstrukce by mohla jen obtížně nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli policisté v den, kdy sporný přestupek sledovali. Jen stěží by mohla přesně a bezpochyby imitovat přední a boční pozorovací uhel. Vedle konzistentních výpovědí policistů by proto rekonstrukce pozorovací situace na místě samém neměla za daných okolností žádný praktický význam. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobkyně držela při jízdě telefonní zařízení (mobilní telefon). Tuto skutečnost pak mohli policisté dobře pozorovat, neboť v danou chvíli služební vozidlo PČR stálo, počasí bylo dobré a i výhledové poměry policistů k vozidlu žalobkyně byly zcela jednoznačně dobré. Soudu rovněž z vlastní činnosti ví, že žalobkyně tvrzené limitní zatemnění zasklení vozidla 30% na jejím vozidle se blíží při běžném pohledu sklu čirému. Je tedy vhodné zdůraznit, že oba zasahující policisté pozorovali jízdu žalobkyně z velmi malé vzdálenosti a policisté měli dostatek času se přesvědčit o tom, zda žalobkyně držela při jízdě telefonní zařízení či nikoliv. Dle vyjádření zasahujících policistů v okamžiku zpozorování přestupku žalobkyně otočila hlavu směrem k policistům, a tudíž bylo bez dalšího zřejmé, že držela u pravého ucha v pravé ruce tmavý

mobilní telefon. Následně za jejím vozidlem pokračovali. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování mýlili.

Lze tedy shrnout, že výhrady žalobkyně ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodné. Skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“ Soudu ani nebylo zřejmé, co konkrétně chtěla žalobkyně sdělit či prokázat svým tvrzením, že ve vozidle obvykle uchovává sluneční brýle v černém umělohmotném obalu, či že policisté mají zřejmě selektivní paměť, když nereflektovali, zda má ve vozidle handsfree sadu či nikoliv. Pokud měla v okamžiku spáchání přestupku ve vozidle handsfree sadu, mohla na tuto skutečnost sama poukázat a doložit. Toto pouze obecné tvrzení žalobkyně (ze kterého nadto nevyplývá, zda vozidlo skutečně uvedenou sadou bylo vybaveno), že si měli zasahující policisté tuto skutečnost ověřit, nemůže ničeho zvrátit na závěrech správních orgánů. Rovněž odkaz na černý umělohmotný obal nepovažoval soud za důležitý, neboť žalobkyně s tímto tvrzením nespojila např. ani sdělení, že je možné, že tento obal v okamžiku údajného spáchání přestupku držela v pravé ruce u pravého ucha (je však třeba poznamenat, že takové tvrzení by zdejší soud vyhodnotil s ohledem na dané okolnosti jako krajně nepravděpodobné). Žalobkyně rovněž opakovaně zpochybňovala, že zasahující policisté nebyli schopni jimi spatřený tmavý mobilní telefon blíže popsat co do jeho typu a velikosti (což krajský soud považuje za standardních podmínek dopravního provozu s ohledem na značnou různorodost typů a značek mobilních telefonů za téměř nemožné, když se tyto vzájemně na dálku velmi podobají). Obecně uváděla, že se na trhu objevují i mobilní telefony velmi malých rozměrů (žalobkyní označované za „kolibří“ telefony). I k tomu lze uvést, že netvrdila, že by právě takovým telefonem disponovala.

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi zasahujících policistů, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobkyně uvedený přestupek spáchala, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který

žalobkyně držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobkyní, která byla pouze obecná a nikterak blíže podpořená. V případě žalobkyně tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.07.2011, č.j. 7 As 102/2010-86 (na něž opakovaně odkazovala) nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobkyně ve správním řízení nadto nenavrhla žádnou odlišnou verzi skutkového děje, jež by svědčila v její prospěch a vyvracela by tvrzení uváděná PČR, případně by do posouzení předmětné věci vnesla relevantní pochybnosti. Nepředložila ani žádné důkazy, jež by její případné tvrzení prokázaly. Nevznikají tak pochybnosti o tom, že žalobkyně svým jednáním porušila ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.

V.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

